

Deres flytning af NGO-delen er endnu et eksempel. Vi mener, at Danmark, selv om vi har stigende økonomisk interesse i Kina, ikke må vige tilbage for at kritisere dette. Når det er sagt, vil jeg godt sige, at vi støtter den af S m.fl. foreslåede dagsorden.

Sonja Albrink (CD):

Hvis man bruger den globale tommestok – og det er vel tilladt, når man skal forholde sig til kvindernes ligestilling ved verdenskonferencen i Beijing til september – så må jeg sige, at den hjemlige kvindesag i sammenligning hermed bliver noget mindre påtrængende.

I Danmark har vi i dag kvindelige ministre og kvindelige parlamentsmedlemmer, vi har kvindelige virksomhedsledere, vi har en kvinde som nationalbankdirektør, en enkelt er også blevet biskop, og det sidste er jo, at vi får en kvindelig politidirektør her i København.

Det er internationalt, der for alvor er noget at rive i, noget at kæmpe for. Her kan man se kendsgerninger som, at piger ikke kommer i skole, kvinder har ingen selvbestemmelse over deres reproduktive liv, kvinder bliver solgt, små piger bliver mishandlet grusomt – listen er utrolig lang.

I virkeligheden er det sådan, at en vigtig nøgle til løsning af nogle af de største globale problemer ligger i kvindernes ligestilling; det gælder først og fremmest Jordens befolkningsudvikling, som er tæt forbundet med forhold som økonomi, miljø og sikkerhedsproblemer.

At opnå en reel fremgang i ligestillingen, så det kan mærkes, er næsten en uoverkommelig opgave, der rækker flere generationer frem, fordi religiøse og kulturelle forhold samt århundredgamle nedarvede traditioner er næsten ubrydelige barrierer.

Og derfor må man gang på gang konstatere, når verdenssamfundets repræsentanter træder sammen ved store konferencer, at de milepæle, man så gerne ville passere, ikke bliver til så meget andet end resolutioner og hensigtserklæringer ud fra laveste fællesnævner.

Enhver tanke eller aldrig så god hensigt har en utålelig lang modningstid. Man skal være uendelig tålmodig, og dét kan det knibe med, når vi som danskere fra et af verdens smørhuller næsten ikke kan bære daglig at se på mediernes billeder af nød og elendighed. Vi ved jo, at megen menneskelig lidelse på grund af sult, fattigdom og meningsløse krige kunne undgås, hvis midlerne hertil blev taget i brug, og hvis

der var vilje til at omsætte hensigtserklæringerne til konkret handling.

Kvindekommissionens forberedelse af Beijingkonferencen måtte forlænges tre dage, for at man kunne komme gennem hele udkastet til det, der hed Platform for Action. Her måtte store dele af teksten sættes i parentes, fordi man end ikke kunne enes om substansen eller om formuleringerne. Disse er herefter nødder, der skal knækkes på Beijingkonferencen, så man ved næsten på forhånd, at det igen bliver et slutdokument ud fra laveste fællesnævner.

Det lyder temmelig pessimistisk, men der er ingen alternative eller hurtigere smutveje til skelsættende forandringer. Derfor må jeg som deltager i Beijing væbne mig med den nødvendige tålmodighed og i stedet se på slutdokumenterne fra disse kvindekonferencer som noget uundværligt og positivt. Hvor magert det konkrete indhold end måtte forekomme, vil det alligevel være med til gang på gang at lægge pres på regeringerne i de lande, hvor det står slemt til.

CD kan være helt enig i den bekymring, der gives udtryk for i dagsordensforslaget. Der er behov for overvejelse om nye strategier for blot at skubbe til en række lande, så de i praksis gennemfører det, der er vedtaget på forhånd. Her er udviklingsbistand et nærliggende instrument, og CD er enig i de betragtninger, udviklingsministeren er kommet med om nødvendigheden af at koordinere aktørernes indsats i bistandssammenhængen.

I det øvrige indhold i dagsordenen, som CD kan tilslutte sig, er jeg glad for, at kvindernes individuelle reproduktive og seksuelle rettigheder er nævnt som det første blandt punkterne i den linje, som regeringen forpligtes til at videreføre fra tidligere konferencer og det sociale topmøde i forbindelse med FN's Beijingkonference.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Når man sidder på sit kontor her på Christiansborg og lytter med, så tror jeg nok, at andre ude omkring tænker på, om det vitterlig er rimeligt, at Folketinget skal beskæftige sig med det, der bliver debatteret her i dag. Det er selvfølgelig rimeligt, at alle de forslag og ideer, som ligger Folketingets partier på sinde, også bliver diskuteret her.

Men jeg siger bare, at jeg tror, der er mange, der vil ryste på hovedet over, at man diskuterer netop dét, som hr. Bruno Jerup var inde på. Hr.